

DEO OPTIMO MAX
UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ,

Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICO-CHIRURGICA,

QUOD LIBRETARIIS DISPUTATIONIBUS

manè discutienda in Scholis Medicorum, die Martii vigesima tertiâ
mensis Martii, anno Domini M. DCC. LXXX.

M^o. MATHÆO GÉRAUD, Doctore Medico, Præfide,

I.

An in Necrosi operatione chirurgicâ auferendum Sequitrum?

NECROSIS est ossis alicujus, vel majoris minorisve illius partis mors seu sphacelus. Os seipsum non nutrit, sed à partibus ambientibus vitalia recipit vasa quæ adducunt & reducunt sanguinem. Quoties igitur extinguatur circulatio, os ipsum nutritione privatum mori necesse est. In hoc statu diutius manebit

▲

firmum & stabile; etiamſi vitâ ſit privatum, quia durities ejus diu perſiſtere poteſt, antequam ſpontaneâ corruptione liqueſcat; quod brevi tempore ſit in partibus mollioribus; attamen ſuperſtes manere nequit, lapſu temporis tandem ſecedere debet: hincque meritò dicit Hippocrates (a) *a ſphacelo, abſceſſus offis*. Non rarò circa os prius provida natura efformat thecam oſſeam vices illius gerentem. Nova præſertim longorum corporis humani oſſium, tibiæ puta, femoris, humeri, cubiti &c. reproductio, quandò integrè aut majori ex parte, ob morbos, cariem imprimis, fracturas &c. deperduntur, inter miranda naturæ myſteria eſt reponenda. Hunc peculiarem morbum ſub generali nomine ſphaceli & gangrenæ ſenilis designavit celeb. ſauvages (b); eamdem viam ſecuti ſunt plurimi authores. Rem verò in ſtrictiori ſenſu conſiderantes, necroſis nomine intelligimus os mortuum in thecâ oſſeâ regeneratâ contentum. Longorum oſſium extremitates nunquam morbo prædicto tentari probat experientia.

Quidam ſcriptores aſſerere non dubitant necroſim habendam eſſe paucis abhinc annis detectam; alii verò exiſtentiam illius negant. Utriuſque ſententiæ fautores breviter refellere incumbit.

II.

MEDICI plures ſi non accuratè necroſim deſcripſerint, plura tamen ſymptomata morbi apertè indigitant. Quædam duntaxat teſtimonia propter temporum anguſtias exarare liceat.

Heliodorus agit de oſſe excreſcente quod totum delere (c) jubet, per ambitum primò exterebratum.

Raſi inter Arabes celebriſ loquitur de ægroto qui corruptione amiſerat mandibulæ inferioris os, *crevit caro, induruit, & manducabat cum illâ* (d); porrò tantam indurationem acquirere non poſſe niſi per oſſis regenerationem, patet.

(a) Sect. 7, aph. 77.

(b) Noſol. Method. Tom. II.

(c) In Galen. Compof. ſecund. Gen. Lib. V, Cap. 14.

(d) Contin. Lib. 5.

Povey ejusdem generis relatio de maxillâ inferiori exenta & renata existat in Birchii diario (e).

Legitur apud Albucaſim (f) exemplum necroſis cui competunt omnia morbi ſymptomata, ſolum nomen deſideratur.

Petrus de la Cerlata corrupta oſſa etiam humeri & tibiæ exemit (g).

Tibiæ oſſis terebrâ perforatî & amiſſi atque reparatî hîſtoriam refert Stalpart Van-der-Wiel.

Fridericus Ruysch in *Muſæo anatomico* aliqua habet huc facientia. Tubus oſſeus in tibiæ cavæ tubulo hærens, undique liber. Fruſtrum oſſeum teres & cavum undiquaque ab oſſe tibiæ ſeparatum (h) & alio in loco (i) « hominis os » cubiti, carie exeuſum & deforme factum, in cujus cavo continetur fiſtula » oſſea in totum ſeparata ab oſſis cubiti exteriore ſubſtantiâ, ita ut undique mobilis ſit, & hoc factum exiſtimo à pure aciori: hujus rei exemplum olim » repreſentavi in Theſaur. anatomicis circa os tibiæ &c. »

Duverney totum cubitum extractum & reſtitutum fuiſſe narrat: oſſeum fragmentum concremento oſſeo cinctum vidit (k).

Exempla oſſium exemtorum & renatorum etiam totius humeri leguntur apud Duhamel (l). Obſervationem puellæ narrat, quæ iteratis vicibus ſerè integrum perdidit humerum, qui fuit ita reproductus, ut nec breve, nec deforme brachium relinqueretur.

Michael Troja tibiæ corpus ob gravem fracturam, longitudine quatuor pollicum ſeparatum in Juvene vidit, & ita quatuor menſium ſpatio hanc deperditionem recuperatam, ut æger poſſet leviffimâ claudicatione commodè ambulare.

(e) Haller, Bibl. Chirurg.

(f) Method. Med., Lib. 2º, Cap. 86, pag. mihi 150-151.

(g) Operis chirurgic., Lib. I. Capit. 9.

(h) Oper. omnia Tom. I. pag. 172.

(i) Idem Theſaur. anat. 10º nº. 176. pag. 69, Tom. II & alibi.

(k) Trait. des maladies des os, Tom. II.

(l) Mem. de l'Acad. des Scienc. an. 1743.

lære (m). Similia exempla a Cel. Delamotte (n) & à Joh. Sculteto (o) referuntur, & aliud à Cl. Bartholino (p); observatio alia habetur (q) integræ claviculæ abscissus causâ ex ambientibus partibus suis ligaminibus separata, quæ fuit à dexterrimo Chirurgo M. Moreau in magno Xenodochio, gallicè *Hôtel-Dieu* dicto, exempta. Hujus claviculæ loco, alia fuit reproducta, neque in longitudine, neque in soliditate à primitivâ differens, & doctissimis viris Academiæ illius a M. *Angerville*, qui hominis paulò post defuncti dissectionem fecerat, oblata.

Hæc & alia benè multa inconcussè probant necrosim antiquitùs notam esse. Quin imò nutu procreari potest uti invictè demonstrant experimenta diversis modis instituta & pluries in animalibus tentatæ D. D. Troja, Haller, Duhamel, Bordenave, &c. (r), quæ ad artis chirurgicæ progressus promovendos quam apta haberi merentur.

His attentè perpenſis, necrosim de factò existere quis inficias ire audebit? Absit itaque ut diutius immoremur in refellendo D. *Lebrun* qui osseam thecam veluti generalem ossis exostosim habet (s).

III.

CAUSÆ diversæ morbum prædictum gignere possunt 1° percussiones violentæ; 2° motus laterales subiti; 3° pressiones validæ; 4° habitatio in locis humidis; 5° cubatio præcipuè nocturna in arvis supra tellurem; 6° transpiratio insensibilis retropulsa acrior facta; 7° ichorofus humor in ulcere mali moris diu commoratus consolidationem impediens facile potest simul corrodere periosteum, quo os privatum cariem contrahit: quin imò potest idem humor corruptus ossi communicari, & ita inficere ejus medullam, ut os corrumpatur. Os enim in suis cellulis rigidis humore corrupto impletum vix potest eum evacuare idèò magis ac magis inficitur; undè meritò, dixit hipp. *Ulcerâ quæcumque annua sunt, aut longius tempus occupant, necesse est os abscedere, & cicatrices cavas*

(m) De novorum ossium regeneratione Lutetia Parisiorum, 1775, in-12.

(n) *Traité complet de Chirurg.*

(o) *Armam. chirurg.* Tabul. 27, pag. mihi 61.

(p) Aët. *Hæfnæ*.

(q) *Mem. de l'Acad. de Chirurg.* Tom. XIV. in-12, p. 356 & suiv.

(r) Vide *Mem. de l'Acad. des Scienc. ann. 1743.* *Mem. sur les os*, par M. Fougereux.

(s) *Observ. sur la Necrose*, par M. David.

fieri (u). 8° Cauterium actuale (x) seu ignis longiori tempore ossibus applicatus, succos omnes fervescit, ordinem interturbat, dolores acerbos atque suppurationes aegrotos exhaustientes excitat. 9° Morbi cutanei, ut variolarum Morbilli incautè vel occasione adversi regiminis repercussi. 10° Crisis imperfecta: nam si perturbatio critica præcesserit sine subsequente evacuatione, relicta morbi materia non solum recidivas facere potest, sed & materia commutata non raro degenerat in alium morbum, imò interdum interimit, vel ad quædam loca depulsa Metastasin parit: inde hipp: quæ in morbis *post crisin relinquantur, recidivas facere solent* (y).

IV.

NUMQUID os regeneratum prius includens, tumuli ad instar, efformatur ex periosteo quod successivè ab it in lamellas osseas uti asserit Duhamel. (z) Numquid exsurgit ex coagulatione, induratione succi lymphatici qui effunditur intra sequestrum & periosteum ut contendunt Cel. Boerhaavius (a); Albinus (b); Haller Bordenave (c)? adhuc sub iudice lis est. Circa admirabile hoc Phænomenon Latet, forsitan numquam aperienda veritas.

Necrosis peculiaris species corruptionis ossium in eo tantum a carie differt quod intus originem suam sumat, & extrorsum roder lo Pergat; caries autem in superficie ossis exoritur & introrsum serpit. Ambos gradus habet hic morbus, 1o quando corruptio intus adhuc ocluditur, dolores acerbissimi quasi in Meditullio Perseuntur, externus autem contactus illos non exacerbat. 2° Quando Pars corrupta Perrumpit in ulcus fœtidum serum Plorat.

Datâ occasione, Partes os Ambientes vel cavitatem illius implentes. v. g. membrana obvestiens, medulla &c. irritatæ inflammantur, inde pus intra periosteum & os sinum collectum, omnia ferè adhæssionis puncta solvit: mador variè

(u) Sect. 6. Aph. 45.

(x) Dalechamps Chirurg. Française.

(y) Sect. 2. Aph. 12.

(z) Loc. cit.

(a) Prælect. in institut. rei Med. n° 476.

(b) Icones ossi fœtus, p. 150.

(c) Mém. sur la formation des os.

diffusus in carnes, varios etiam parvos procreat abscessus, antequam digito tantum sentiri queat. Crescit interea malum & post longius demum temporis curriculum Pus exitus plures intra os regeneratum atque periosteum sibi aperit; focus in musculari telâ cellulari efformatur, quibusdam spatiolis emollitur cutis, tandemque erosa rumpitur, subinde unicum aut plurâ panduntur ulcuscula quæ saniem primò crassam, deindè limpidam, flavam, flavo-albidam, vel subflavam uberius fundunt. Specilli convenientis fistulam cautè introducti ope, solers manus quandoque vacillans sequestrum experitur.

Prognosis varia est; præclare quidem admonet Hieron. Fabricius (d) quam curatu difficilia sint ulcera cum osse corrupto. Si aliquod igitur subest periculum, vel ad partes quibus contegitur os, vel ad causas quæ morbum prodixerunt, vel ad symptomata quæ sunt adjuncta, cachexiam nempe, febrem, dolores acerbos &c. referendum esse videtur.

V.

NATURA morborum vera medicatrix sibi metipsi derelicta curationem suscipit. Simplex quam adhibet sanandi via omnem Philosophorum attentionem meretur. 1° Utramque ossis regenerati extremitatem cum utraque ossis antiqui extremitate conferruminat. Membrum etsi deforme, etsi majoris molis, longitudinem servat atque soliditatem, imo & exercitium functionum quæ variis accidentibus tam periculosa sanationis interdum turbantur. 2°. Omni curâ, sequestri seu cadaveris exitum molitur, supurationem largam excitat atque perennat, in quâ fluitans os mortuum quasi menstruo activo discinditur in minimas partes quæ cum eodem vehiculo foras amandantur; omnino tandem corroderetur si valerent ægotantis vires.

Si tantum opus solis naturæ viribus committatur, periculum est ne succumbat ægrotus: longa suppuratio, dolor atrox, febris, macies profectò illum absument, præcipuè si ingentis molis sit os pure consumendum. Manum igitur auxiliatricem admoveat chirurgus, corpus extraneum, operatione congruenti extrahat, mox perfecta erit sanatio. Medicamenta internè adhibita non sufficiunt, sed ma-

(d) Oper. Chirurg. part. 2.

nuali operatione opus est. Per hanc enim unâ horâ | plusquam medicamentis plurimis mensibus in hoc morbo obtinetur: verum hic manet divi senis essatum: *quæ medicamenta non sanant, ea ferrum sanat &c. (e)*. Hoc præceptum secuti sunt celeberrimi Chirurghi. Neque igitur cicatrificationi favere tentandum est; fistulæ denique aperirentur. » Penetraverat, inquit Albucasis (f), putredo » usque ad medullam, servavi ergo quod detectum erat ex osse corrupto » & ego putavi quod non esset in osse nisi illa corruptio quam absceidi & » abradi, & credebam me eradicasse omnem corruptionem, deinde posui restorationem vulneris cum medicinis consolidativis, & est consolidatum » vulnus. Postea iteravi & detexi os secundò super detectionem primam, » & inveni corruptionem continuam cum osse & ferravi quod apparuit mihi ex » illâ corruptione, deinde conatus sum restorationem ejus, & non est restauratum, detexi ergò ipsum iterum, & non cessavi incidere os particulatim & » moliri restorationem ejus & non est restauratum, donec incidi ex osse circum » palmum unum, & extraxi illud cum medullâ suâ, deinde restauravi ipsum » medicinis & consolidatum est celeriter, & sanatum. ... Sanatus est ergò sanatione integrâ, & nata est in loco ossis, caro dura.... & non fecit ei contrarietatem in ambulatione neque nocumentum omnino. »

Duplex est scopus. Primus, quo detrahatur id quod mortuum est. Secundus, quo callus provocetur. 1º. Peractis duabus sectionibus in latere congruenti, abradantur partes molles inter ambas sectiones contentæ. Pars regenerata, quantum fieri potest, scalpro Chirurgico aperiatur, si verò nimiam duritiem jam acquisierit, adhibeantur malleus & fabrilis scalprum, atque auferatur de osse, donec porta sufficiens existat, tunc vossellâ extrahatur sequestrum: omni cautione vitandæ sunt succussiones idoneisque remediis fluxus sanguinis compescendus. Cavendum pariter ne remaneat alicubi cuniculus cæcus qui fistulis in posterum originem præbere posset (g). Deinde fasciis methodicè applicatis ligandum vul-

(e) Sect. 8. Aph. 6.

(f) Method. Medend. I. 2. c. 86, p. 150 & seq.

(g) Scultet. Anatom. Chirurg. p. 63.

nus, rejiciendumque omne fomentum irritans. 2°. Quod spectat ad curationem instituta convenienti diatâ, omnino est naturæ committenda, consolidationem offis mirè perficiet (h). Eo in loco non solum relinquitur in osse forea, cui cicatrix firmiter adhæret: verum etiam partes molles per diuturnum ulcus consumitæ & dein per operationem ablatae magis excavatæ, cicatricem relinquunt (i) Hujus methodi præstantiam ratio docet, suadet auctoritas & experientia demonstrat; igitur ulteriori examine, ad conclusionem properare juvat.

Ergò in necrosi sequestrum operatione chirurgicâ auferendum.

(h) Vid. David. op. cit.

(i) Hipp. Sect. 6. 45.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Felix VICQ D'AZYR, Phisic.
& Pathol. an. 1779 81
Prof.

M. Henricus - Joannes BAJET,
Chirurg. lat. id. an. 1784 85,
Rei herb. ann. 1787-88 Prof.

M. Natalis - Maria DE GEY-
GLAND, Rei herb. ann. 1752-
53, Phisicolog. & Pathol. ann.
1758-60, U. Pharm. 1762-65
Chirurg. lat. id. 1769 68, Chir.
urg. gall. id. 1771 72, Rei herb.
1776-77 Prof.

M. Antonius-Chaumont SANA-
TIER

M. Carolus-Jacobus SAILLANT.

M. Joannes-Franciscus-Achilles
DE LALOUETTE,

M. Petrus DE LALOÛETTE,

M. Thobaldus NIZON, Chir.
gall. id. an. 1783 83, Rei herb.
Prof. desig. in ann. 1790-91.

M. Petrus BERCHER, Phisic.
& Pathol. ann. 1747-49, U.
Pharm. 1772-73 Prof.

Proponerebat Parisiæ, CLAUDIUS COUILLEROT DES CHARIÈRES, Doctor
Medicus Rheimenis, saluberrimæ Facultatis Medicinæ Parisiensis Baccalaureus,
Theleos auctor

Typis QUILLAU, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Typographi. 1790.